

Legalitat i legitimitat

CONCULCACIONS (81)

La diferència entre aquestes dues paraules no és de fàcil valoració. En el fons volen dir quasi exactament el mateix, ja que les dues tenen el mateix rerefons provinent de la paraula llei o ajustat a llei. Amb el seu ús totes les paraules van adquirint el seu propi ajustatge i d'aquí adquireixen els seus significats convencionals.

Pot ser que filosòficament la cosa sigui més complicada, però jo en donaré la meua simple interpretació. Per mi cal interpretar que quan diem legalitat ens referim a un concepte que és fidel a una llei concreta, d'un ens determinat, un país, un gremi, una institució, etc... i quan utilitzem legitimitat ens referim a una llei més àmplia, de caràcter general. Per fer-me entendre posaré un exemple: la pena de mort és completament legal en alguns països o estats (masses), però pot distingir-se que no és legítima en cap. Mai ni sota cap concepte ningú pot aplicar la pena de mort a un altre home, per molt jutge que sigui i per molt que en determinats estats o nacions sigui legal. Penso que m'he fet entendre.

No sé si estareu completament d'acord amb la meua deducció, però si més no, crec que reflexa fidelment aquesta diferència conceptual que per mediació de la utilització queda atribuïda a cada mot.

Aplicant els conceptes comentats, podem dir que legalment Catalunya pertany a dos estats (que són qui han fet i aplicat les seves lleis), una part a l'estat espanyol i l'altra a l'estat francès, però en cap dels dos cassos existeix una legitimitat que empari un abús d'aquesta magnitud.

I aquí és on volia anar a parar. En el cas de Catalunya és prou evident que ningú en nom de res pot limitar la seva llibertat, la seva projecció i el seu esdevenidor. Si demà Catalunya conquerís l'illa de Madagascar i demà passat fes una llei o constitució que legalitzés l'apropiació, continuaria sense tenir la legitimitat que ho acredités. Seria, com ha estat en el cas d'espanyols i francesos una injustícia total, almenys en el món i els temps que vivim.

Exactament igual passa amb la llengua, la imposició del castellà i el francès són del tot legals a cada estat però no són legítims en cap dels dos cassos. I perquè no són legítims? Doncs perquè han estat imposats per la força bèl·lica o guerrera i no per a força de la raó. També és plenament legal que el valencià i el català estiguin considerades dues llengües diferenciades, però és absolutament il·legítim que no es considerin la mateixa llengua perquè així ho acrediten els estudiosos i especialistes lingüistes i mil anys de història. D'aquí prové la dèria legalista o constitucional d'espanyols i francesos que no és legítima i representa una gran mentida.

Sempre els catalans podem fer ús d'aquesta raó que empara la nostra desobediència més rotunda a aquestes imposicions. No tenim cap obligació de parlar les llengües estrangeres de ningú, la que sí tenim

l'obligació de parlar i fer-ho correctament és la nostra, el català, l'única llengua que ens identifica, que ens distingeix i ens acredita com a fills o ciutadans de la nació catalana. Altra cosa és que parlem com més llengües millor amb la finalitat de facilitar i enriquir les possibilitats de diàleg, molt diferent de fer-ho per una arbitrària imposició.

És més, quan un senyor que va armat com un policia, un guàrdia civil o un gendarme ens intimida perquè utilitzem la seva llengua, incorre en un imposició inacceptable i completament despòtica, sobre la que tenim tot el dret d'enfrontar-nos-hi i rebutjar-la per moltes porres, pistoles, metralladores, canons, submarins nuclears o avions bombarders que el protegeixin, com realment és. Les persones que van armades estan legítimament desautoritzades a fer-ne ús, encara que sigui suposadament per la pressió que es desprèn de les seves armes. A veure quan aprendrem que l'única raó convincent és precisament l'ús de la raó i no la raó de la força.

Mai dubtem ni un moment de fer ús de la raó i rebutjar de ple les raons intimidadores dels nostres enemics, encara que vagin armats fins a les dents. Els infeliços són ells perquè desproveïts de raó s'han d'imposar per uns mitjans tan denigrants com els al·ludits.

Claudi Romeu, 28 de setembre del 07